

อาทิตย์ ต้นนวล

สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม

พจนานุกรมเมืองใหม่

ตอน สถานที่ฮิป ๆ ของคนฮิป ๆ

พวกเราออกจากร้านก๋วยเตี๋ยวเนื้อหลินตงฟาง (林東芳牛肉麵 หลินตงฟาง หมิวโร่วเมี่ยน) ด้วยพลังงานและกระเพาะที่เต็มเปี่ยม จิตใจของฟูซันสุด แต่สมองนั้นว่างเปล่าเหลือเกิน เพราะอย่างที่เคยมักให้ฟังว่า วันนี้ทุกคนค่อนข้างระบบรวนกันหมด เหมือนไม่อยากจะไปไหนกันสักเท่าไร ตาราง RC ที่เคยเตรียมกันไว้มากมายประดา มีแทบไม่มีเวลาหยุดพักก็ต้องชะงักลงไปชั่วขณะทำได้แค่กางโพยดูแล้วก็จิ้มว่าอยากจะไปที่ไหนกัน และแล้วหอยก็ไปออกที่สถานที่ซิด ๆ ของคนไทเปอย่าง Huashan 1914 Creative Park หรือชื่อภาษาจีนเต็ม ๆ บัง ๆ คือ 華山1914文化創意產業園區 (ฮว่าซาน อี้จี้วี้ชื่อ เหวินฮว่า ชวงอี้ ฉ่านเยี่ย หยวนชวี) เป็นสวนสาธารณะที่ตั้งอยู่ค่อนข้างกลางเมือง แบบจู้ ๆ ก็โผล่ขึ้นมากลางตึกรามบ้านช่องเสียอย่างนั้น เป็นแหล่งรวมศิลปะ จินตนาการ และ

ความคิดสร้างสรรค์ ส่วนใหญ่คนที่เขาชอบดูงานศิลปะ เสพศิลปะ ก็จะมาเดินเก้ ๆ กัน ได้ยินแบบนี้แล้วมันเหมาะกับชาวเรามาก ๆ เลยใช่ไหมล่ะ

และเช่นเคย ด้วยความที่มันอยู่ค่อนข้างใจกลางเมือง การเดินทางก็เลยสะดวกมาก สามารถนั่งรถไฟใต้ดินมาโผล่ละแวกใกล้ ๆ แล้วเดินต่ออีกสักนิดได้เลย (แต่คุณที่ดันอยู่ระหว่าง 2 สถานีซะอย่างนั้น) เอาละ เรามาเข้าสู่ช่วงสาระกันบ้าง Huashan 1914 Creative Park ตัวเลข 1914 ที่เห็นนี้ถ้าให้เดาก็คงเดากันถูก เพราะมันคือปีที่ก่อตั้งสถานที่แห่งนี้ขึ้นมา แต่แท้ที่จริงแล้วในปี 1914 สวนสาธารณะแห่งนี้ไม่ได้เป็นสวนเก้ ๆ แบบนี้มาตั้งแต่แรก มันเคยเป็นโรงผลิตไวน์ภายใต้อาณัติของประเทศญี่ปุ่นในสมัยนั้นมาก่อน ในชื่อ Taihoku Winery เป็นแหล่งผลิตไวน์สาเก ไวน์โซม และกล้วยไม้สายพันธุ์หนึ่ง ต่อมาในปี

1922 รัฐบาลญี่ปุ่นในสมัยนั้นก็ขึ้นบัญชีไวน์ให้เป็นสินค้าผูกขาด แล้วก็เปลี่ยนชื่อโรงงานนี้ใหม่เสร็จสรรพ โรงงานผลิตไวน์ก็หันมาผลิตไวน์ข้าว และเหล้าแทน หลังจากนั้นไปก็เกิดการเทคโอเวอร์กันไปมาโดยแม่จีน แล้วก็เปลี่ยนชื่ออีก พร้อมกับเริ่มผลิตยาสูบเพิ่มเติม เรียกได้ว่าเจ๊กลากไปไทยลากมาที่แท้จริง และแล้วในปี 2003 Huashan 1914 Creative Park ก็ได้ใช้ชื่อนี้จริง ๆ สักทีพร้อมกับเมืองที่พัฒนาขึ้น และการล่มสลายของอุตสาหกรรม การทำโรงงานที่ต้องอับไปหือออกไปทำกันนอกเมืองแทน (ก็ที่นี่มันใจกลางเมืองนี่นะ โรงงาน

มาโฟล์ตรงนี้ก็คงไม่งาม) เริ่มมีการเปิดพื้นที่ให้เหล่าศิลปินท้องถิ่นได้มาโชว์งานศิลปะ โดยมีหลักใหญ่ใจความว่าต้องการเปลี่ยนพื้นที่นี้ให้เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจจากความวุ่นวายในตัวเมือง เป็นปอดของเมืองว่าซัน และผลักดันนโยบายที่จะให้ไทเปเป็นเมืองแห่งการออกแบบด้วยการสนับสนุนกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปะต่าง ๆ และสร้างพื้นที่แสดงงานศิลปะขึ้นในอีกหลาย ๆ ที่ทั่วไทเป

จู่ ๆ เพื่อนของเรา ก็พูดขึ้นมาว่า เอ๊ะ มันไม่ไกลจากร้านก๋วยเตี๋ยวเท่าไรนี่นา เราเดินกันไหม แล้วทำไมไม่ได้ว่าอะไรดลใจให้คล้อยตามคำพูดที่ขาดสติแบบนั้น แต่ถามว่าเดินไหม เดินจะ...เราค่อย ๆ ลัดเลาะตามถนนต่าง ๆ ไปเรื่อย ๆ จะว่าไปถนนหนทางของที่นี่ก็ไม่ได้ดีงามมะขามแขกอะไรเท่าไร ก็เหมือน ๆ บ้านเรานี่แหละ เหมือนตรงที่มันไม่ได้เรียบสวย เดินสบาย หรือว่ากว้างขวางเดินเรียงเป็นหน้ากระดานได้ ก็ทั่ว ๆ ไป รถราที่วิ่งกันขวักไขว่ บังเอิญว่าวันนี้อากาศค่อนข้างดี...แต่จะว่าดีก็พูดได้ไม่เต็มปาก เออว่ามันไม่มีแดด แล้วก็

ฝนบ้างประปราย ทำให้ค่อนข้างอบอ้าว ในบางจังหวะเวลา เดิน ๆ อยู่ก็เรียกเหงื่อได้ดีเลยทีเดียว หลังจากทีหลงไปหลงมากับ Google Map ก็มาเจอ Huashan 1914 Creative Park จนได้ คนเยอะไปช่ยอยนะนี่ครบทุกเพศทุกวัย แต่ส่วนใหญ่จะค่อนข้างเห็นเป็นวัยรุ่นซะเยอะ มากันเป็นกลุ่มเป็นแก๊ง ชายหญิงคละเคล้ากันไป แต่ก่อนที่ชาวคณะจะเดินดู ๆ เข้าไปก็ขึ้นขึ้นมาได้มันจะมีค่าเข้าชมนะ แต่ไม่น่ามั้งเพราะมันเป็นสวนสาธารณะนี่นา ว่าแล้วก็พากันเดินเข้าไปสำรวจที่หน้าทางเข้าดูก่อน โอเค เข้าฟรีจ้า

จะว่ายังดี ที่นี้เขาก็เก๋ ๆ ชิค ๆ แบบของเขาเนะ วัยรุ่นแถวนี้ก็หน้าตาผิวพรรณดีกันหมดจริง ๆ แต่งตัวน่ารักจัดเต็ม ยืนเซลฟี่กันเป็นหย่อม ๆ โชนด้านในที่ยังมีโครงสร้างของโรงงานหลงเหลืออยู่สภาพก็ค่อนข้างยังดูใหม่อยู่เลยนะ อาจจะได้รับการดูแลอย่างดี อารมณ์ที่นี้จะคล้าย ๆ เขาใหญ่บ้านเราเหมือนกัน (โดยเฉพาะสถานที่ท่องเที่ยวแบรนด์ดัง ๆ ที่เขานิยมไปกัน) ต้นไม้ก็มีอยู่พอสมควร และแน่นอน มีร้านค้าย่อย ๆ ที่เป็นสินค้าทำมือกระจายอยู่ทั่วพื้นที่ เข้าใจว่าแต่ละช่วงเวลาที่มาเข้ามาก็จะแตกต่างกันไป นิทรรศการหรืองานแสดงต่าง ๆ ก็คงจะไม่เหมือนกันที่แน่ ๆ คาเฟ่น่ารัก ๆ ฮิป ๆ มีอยู่พอสมควรเลยละ ใครสายคาเฟ่หรือสาย Instagrammer Vlogger คงถูกใจที่นี่ แต่เรื่องของราคาก็ต้องบอกว่าไม่ผิดจากที่คิด พงพระยับจ๊ะ แถวนั้นมันเก๋อเนาะ ไม่เก๋จริงอยู่

แถวนี้ไม่ได้สะแกงตัวแทนจากเมืองไทยเองก็อยากจะทำประสมการณกับที่นี้เหมือนกัน พอเห็นราคาแล้วก็เผ่นเลย อีกสาเหตุหนึ่งก็เผ่นก็คือคนเยอะมาก มากจริง ๆ วัยรุ่นเจ้าถิ่นก็คือจับจองพื้นที่แทบจะทุกร้านเลย ไม่เหลือพื้นที่ให้คนบ้านป่าเมืองเถื่อนอย่างเราบ้าง เลยได้แต่เดินเตร็ดเตร่ไปตามทาง ด้านใน ๆ ของสวนสาธารณะวันที่เราไปเหมือนจะมีนิทรรศการไปเก๋ม่อนมาจัดแสดงด้วย แต่ขอโทษนะ คิวยาวไปถึงตึกไทเป 101 และที่สำคัญคือคิดค่าเข้าด้วย คงไม่ต้องเดาแล้วเนาะว่าจะทำอย่างไรกันต่อ เดินออกสิครับ...เอาเข้าจริงสวนสาธารณะนี้ไม่ได้ใหญ่มาก ถ้าเดินอย่างที่เรามาเดินนี่มันจะเบ๊เบ๊เดียวจบ ยิ่งท้องฟ้าวันนี้ไม่มีแดด ถ่ายรูปออกมาจะทะเลาะไปหมดด้วยนะ เดินดู ๆ ดึงตรงเข้าไปด้านในสุด แล้วเดินออกจะใช้เวลาไม่นาน แต่ถ้าแวะตามร้านต่าง ๆ หรือถ่ายรูปตึกงามบ้านช่อง หามุมฮิป ๆ ถ่ายรูปกัน ก็น่าจะใช้เวลาพอสมควร แล้วมันอะไรกัน ทำไมมันจบไว้นักละ ?

Small Tips

อย่างที่เคยบอกไปในหลาย ๆ ตอนว่า สภาพอากาศที่ไต้หวันใน 1 วันสามารถมีได้ทุกรูปแบบ ฉะนั้น การพกร่มคันเล็ก ๆ ไว้ตลอดเวลาจะช่วยได้เยอะ ไม่ต้องรอฝนตก ถ้าพึ่งแดดแรงเปรี้ยง ๆ ก็ช่วยได้ คนที่แต่งตัวกันเก่งมาก ไม่แคร์สภาพอากาศเลย แต่ที่เห็นกันจนเป็นภาพชินตา คือ เสื้อ (ไม่รู้ว่าเสื้อยืดหรือเสื้อกันหนาว) ที่ปักยี่ห้อ Champion คือใส่กันเหมือนยูนิฟอร์มไปแล้ว จนเราเองก็อยากได้กับเขาสักตัว